

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobce: M. H.**, nar. „X“, státní příslušnost Irácká republika, trvalý pobyt „X“, zastoupeného Mgr. Ing. Janem Procházkou, advokátem, se sídlem v Praze, Nile House, Karolínská 654/2, proti **žalovanému: Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytových agend**, Masarykova 27, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13.12.2015, č.j. KRPU-206706-45/ČJ-2015-040022,

t a k t o :

- I.** Žaloba se **zamítá**.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13.12.2015, č.j. KRPU-206706-45/ČJ-2015-040022, kterým bylo rozhodnuto, že podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), se prodlužuje doba trvání zajištění za účelem správního vyhoštění o 60 dnů od uplynutí doby trvání zajištění za účelem správního vyhoštění stanovené rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Ústí nad Labem, ze dne 24.9.2015, č.j. KRPU-206706-14/ČJ-2015-040022.

V žalobě uvedl, že žalovaný porušil ustanovení § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 5 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a čl. 15 odst. 1 a 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2008/115/ES,

o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návratová směrnice“). Žalovaný nepostupoval při realizaci správního vyhoštění s náležitou pečlivostí, resp. z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, že by tímto způsobem postupoval. V tomto ohledu musí být podrobena přezkumu nejen činnost žalovaného, ale i Ředitelství služby cizinecké policie, do jehož pravomoci proces realizace vyhoštění zejména náleží. Žalovaný se jednotlivým krokům, které byly dosud učiněny, věnuje na straně 7 žalobou napadeného rozhodnutí. Navzdory poměrně rozsáhlému textu je výčet těchto kroků minimální. V podstatě je uveden jediný krok, a to zprostředkování kontaktu mezi žalobcem a konzulem Iráku. Z rozhodnutí navíc není jasné, proč byl pohovor s konzulem ze strany Ředitelství služby cizinecké policie zorganizován až dne 8.12.2015, tedy 75 dnů poté, kdy k zajištění žalobce došlo. Na základě uvedeného lze konstatovat, že řízení o vyhoštění žalobce nebylo vedeno s náležitou pečlivostí. Na podporu své argumentace odkázal žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2.11.2011, č.j. 1 As 119/2011-39.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě zrekapituloval dosavadní průběh řízení včetně důvodů obsažených v žalobou napadeném rozhodnutí. Konstatoval, že probíhají kroky ke zjištění totožnosti žalobce a tím i k vystavení náhradního cestovního dokladu za využití ustanovení § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců rozhodl žalovaný o prodloužení doby zajištění žalobce napadeným rozhodnutím, neboť dospěl k závěru, že je to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění. Ověření totožnosti v Iráku trvá delší dobu, a proto žalovaný musel přistoupit k prodloužení zajištění. Samotné ověření totožnosti je zcela závislé na informacích od žalobce a dále na rychlosti a přístupu iráckých úřadů, kdy tyto kroky nemůže žalovaná ani Ředitelství služby cizinecké policie nijakým způsobem ovlivnit. Samotná návratová směrnice v čl. 15 odst. 6 písm. b) počítá s možností určitých průtahů (zpoždění) při získávání nezbytných dokladů ze třetích zemí. V daném případě lze logicky promítnout takové průtahy ze strany třetího státu do doby zajištění i v rámci maximálních 180 dnů v rámci vnitrostátního práva. Nesouhlasí s tím, že doposud došlo k minimálním krokům v rámci přípravy realizace správního vyhoštění. Bylo pravomocně rozhodnuto o správním vyhoštění, přičemž bylo vyhodnoceno, že toto rozhodnutí nebude nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce. Pohovor s konzulárním pracovníkem Iráku je z hlediska úplnosti a přesnosti zjišťovaných údajů potřebných k ověření totožnosti žalobce mnohem lepší než dříve užívaný pouhý vyplněný formulář (dnes používán jako jeden z dalších podkladů). Žalovaný má tak za to, že postupoval zcela v souladu s právními předpisy a své rozhodnutí náležitě odůvodnil.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), a s ustanovením § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nenavrlh ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s. která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v zákonem stanovené lhůtě. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, ke

kterým musí přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 23.9.2015 byl žalobce omezen na osobní svobodě, neboť bylo zjištěno, že se pohybuje na území České republiky bez platného cestovního dokladu, kterým by prokázal svoji totožnost a nedisponuje ani vízem pro vstup a pobyt na území České republiky ani do schengenského prostoru. Rozhodnutím ze dne 24.9.2015, č.j. KRPU-206706-19/ČJ-2015-040022, byl podle § 124 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění žalobce byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody. Z podání vysvětlení žalobce, stejně jako z jeho následného vyjádření jako účastníka řízení, vyplývá, že je občanem Iráku, o azyl v České republice nepožádal, jeho cílem je Německo. Důvodem odchodu bylo, že se bál o svůj život a musel by nastoupit do armády. Jeho rodina žije v Iráku. Ví, že se v České republice a v schengenském prostoru zdržuje neoprávněně. O azyl v žádné zemi dosud nežádal. Nemá žádné rodinné, ekonomické, kulturní ani společenské vazby na území schengenského prostoru ani České republiky. Cestovní doklad nikdy nevlastnil, doručovací adresu nemá. U žalobce nebyla zjištěna finanční hotovost. K možnosti vycestování žalobce do Iráku si žalovaný vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 25.9.2015, v němž je uvedeno, že vycestování žalobce do Iráku je možné. Žalobci bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 25.9.2015, KRPU-206706-30/ČJ-30/ČJ-2015-040022, uloženo správní vyhoštění na dobu 1 roku. Přípisem ze dne 29.9.2015 požádal žalovaný Ředitelství služby cizinecké policie o zjištění totožnosti žalobce a vystavení náhradního cestovního dokladu. Dne 16.10.2015 byly Ředitelství služby cizinecké policie zaslány fotografie žalobce. Ve spise se dále nacházejí úřední záznamy ze dne 8.10.2015, 31.10.2015, 18.11.2015 a 3.12.2015, z nichž je patrné, že žalovaný shledává nadále trvání důvodů zajištění s tím, že žalobce je v pořadí na vykonání konzulární návštěvy Zastupitelského úřadu Irácké republiky. V úředním záznamu ze dne 3.12.2015 je uvedeno, že návštěva je plánována na den 8.12.2015. Ze sdělení stavu řízení ze dne 8.12.2015 je zřejmé, že tato návštěva skutečně proběhla a konzul informoval Ředitelství služby cizinecké policie, že materiály žalobce zašle k ověření totožnosti do Iráku, ovšem dle sdělení konzula si tento proces vyžádá delší čas.

Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2.11.2011, sp. zn. 1 As 119/2011, www.nssoud.cz, správní orgány jsou povinny při rozhodování o prodloužení doby zajištění cizince podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti, které by prodloužení zajištění odůvodňovaly. Uvedené skutečnosti musí být přesvědčivým a nezpochybnitelným způsobem doloženy ve spisovém materiálu. Nejsou-li tyto podmínky respektovány, nemá skutková podstata, z níž správní orgán v řízení vychází, oporu v předloženém spisovém materiálu. Je úkolem soudu, aby v řízení o žalobě proti rozhodnutí

o prodloužení doby zajištění hodnotil postup žalované v řízení o správním vyhoštění a aby přezkoumal, zda uvážení správního orgánu o prodloužení zajištění nevybočuje ze zákonem stanovených mezí, má oporu ve zjištěném skutkovém stavu a není svévolné.

Z judikatury Nejvyššího správního soudu také vyplývá, že správní orgány musí při rozhodování o zajištění sledovat účel, pro který bylo omezení osobní svobody v podobě zajištění cizinců přijato; tím je především zabránění maření výkonu správního vyhoštění. Je tedy třeba trvat na tom, aby správní orgány při rozhodování o zajištění cizince zvážily, zda je výkon správního vyhoštění alespoň potenciálně možný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.4.2009, č.j. 1 As 12/2009 - 61). Tyto závěry bezpochyby platí i při rozhodování o prodloužení doby zajištění. Soudy jsou povinny k žalobní námitce přezkoumat, zda zajištění cizince je oprávněné; ověří tedy především, zda žalovaný postupuje v řízení o správním vyhoštění s náležitou pečlivostí, aktivně, svědomitě a bez zbytečných průtahů. Soudní přezkum zákonnosti zajištění zahrnuje rovněž hodnocení, zda zajištění cizince směřuje k jeho primárnímu cíli; bez zkoumání procesní aktivity správního orgánu v řízení o vyhoštění by zásah do osobní svobody cizince zůstal bez ochrany a takto limitovaná soudní ochrana by nemohla vyloučit svévolné postupy správních orgánů.

Ze shora citovaných skutečností patrných ze správního spisu vyplývá, že jedním z nezbytných kroků k vystavení náhradního cestovního dokladu žalobci je schůzka žalobce a konzula Zastupitelského úřadu Irácké republiky, která se konala dne 8.12.2015. Z úředních záznamů o zkoumání důvodů zajištění (počínaje dnem 8.10.2015) vyplývá, že žalovaný čekal, až žalobce přijde na řadu v pořadí návštěv pracovníka Zastupitelského úřadu Irácké republiky. Žalovaný se na str. 6, 7 a 8 žalobou napadeného rozhodnutí vyjádřil, které úkony je nutno provést za účelem realizace vyhoštění, že již byl proveden konzulární pohovor a čeká se na reakci orgánů Iráku. Dále žalovaný mimo jiné uvedl, že od října 2015 dochází k pravidelným realizacím správního vyhoštění do Irácké republiky.

Soud konstatuje, že skutečností, že žalobce nelegálně vstoupil na území České republiky, pobýval na jejím území nelegálně, jeho cílem je dostat se do Německa, na území České republiky nemá žádné vazby ani finanční prostředky, a nechce zde ani požádat o azyl svědčí o tom, že je u něj dáno nebezpečí útěku a tím maření již uloženého správního vyhoštění.

Důvody, které brání dalšímu postupu v realizaci vyhoštění, byly v žalobou napadeném rozhodnutí dostatečně vyjádřeny. Soud akceptuje, že situace spočívající ve velkém počtu žádostí o konzulární schůzky znemožňuje naplnit účel zajištění v původně stanovené lhůtě 90 dnů, neznamená to však nemožnost realizace správního vyhoštění žalobce do Iráku nebo nemožnost pokračování zajištění. Nic nesvědčí o tom, že by realizace nuceného správního vyhoštění nemohla být ve vztahu k žalobci provedena.

Při úvaze o pravděpodobnosti realizace vyhoštění v rámci rozhodování o zajištění je nutno zohledňovat aktuální situaci ve státě, do kterého má být cizinec vyhoštěn. Pokud existuje zastupitelský orgán dožadovaného státu, který spolupracuje při realizaci správního vyhoštění, musí mít správní orgán po splnění zákonných podmínek, možnost v reálném čase vyhoštění realizovat, nebo se o něj pokusit. Jiná situace by samozřejmě nastala, pokud by již stát, do něhož by měl být cizinec vyhoštěn, fakticky neexistoval, neboť by jeho státní orgány byly z nějakého důvodu paralyzovány, neexistovaly nebo pokud by orgány tohoto státu výslovně odmítaly spolupráci. V takovém případě by předpoklad realizace správního vyhoštění zjevně nebyl dán. Tak tomu ovšem v daném případě není, neboť irácké orgány byt'

třeba pomalu spolupracují.

Žalovaný správně vyhodnotil, že předpoklad reálnosti vyhoštění žalobce trvá a soud neshledal, že by došlo k porušení § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 15 odst. 1, odst. 4 návratové směrnice nebo k porušení čl. 5 odst. 1 Úmluvy.

Soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 21. ledna 2016

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová